

en wetenschappelijk oogpunt zo'n uniek gebied is, moet zoveel mogelijk behouden blijven. Hier staan meer dan nationale belangen op het spel".

Litteratuur:

1. Aalderen, B. van, Vogels van het Kampereiland, *Amoeba*, 29ste jaargang, no. 1-2 (1953) blz. 4-7.
2. Idem, Ruilverkavelingsproblemen in N.W.-Overijsel, Mededelingen der Nat. besch. commissie van de N.J.N., 11e jaargang, no. 3 (1954), blz. 4-6.
3. Kate, dr G. C. B. ten, Over de jongste uitbreiding van de broedvogellijst van het Kamper-eiland (1947), *Overijsel*, blz. 62-70.
4. Tolman, R., De avifauna van Overijsel's kop, *Natura*, 58e jaargang, no. 4 (1939), blz. 70-74.
5. Speciaal nummer *Natura*, N.W.-Overijsel (1939), 58e jaargang, no. 4. Hierin bijdragen o.a. van R. Tolman, J. Drijver, G. A. Brouwer, Ir W. P. C. Knuttel en A. J. de Boer.
6. Van der Veen, Bauke, Vogelrijkdom rondom Vollenhove, (1954), *Wilster*, 11e jaargang, no. 5, blz. 3-8 (stencil).

Grote uitbreiding van de Koereiger in de gehele wereld

door C. Sipkes

Onze lezers kennen de koereiger van de films van Jan Strijbos, gemaakt in Spanje, een kleine, witte, reigerachtige vogel, die altijd bij en op runderen zit, zelfs op rijpaarden, om er insecten weg te pikken.

En veel van onze lezers kennen ook Dr R. T. Peterson, een Amerikaans ornitholoog, die in het augustus-no. van *the National Geographic Magazine* beschrijft hoe deze vogel van de oude wereld zich nu ook in Amerika uitbreidt.

We horen niets dan achteruitgang en verdwijning van soorten, zodat het verheugend is, als er ook eens sprake is van vooruitgang.

Koereigers

Foto: J. P. Strijbos

Vroeger kwam de koereiger alleen voor in Zuid-Spanje, Afrika en de warme delen van Azië.

Pas in 1938 werden ze gesignaleerd in Brits Guyana, op Brahmaanse runderen, geïmporteerd uit India.

En plotseling doken ze op in Suriname, Columbia en Venezuela.

Zijn ze er losgelaten door een liefhebber?

Peterson acht dit niet waarschijnlijk.

Zouden ze met een schip met vee meegekomen zijn? Ook dit acht Peterson niet waarschijnlijk, want dan hadden het toch meerderen moeten zijn om weer bevruchte broedsels voort te brengen.

We kennen bij ons het geval van geïsoleerde lepelaars in het Brede Water op Voorne, die ook onbevruchte eieren hadden.

Peterson acht het het meest waarschijnlijk dat ze met sterke wind van Afrika naar Zuid-Amerika gevlogen zijn; de afstand is slechts een goede 2500 km en ze kunnen goed vliegen.

Peterson vertelt van een analoog geval, dat een zwerm kramsvogels in 1937 door storm naar Groenland gedreven zijn en daar nog zitten.

Indien de koereiger op eigen wielen naar de Nieuwe Wereld gekomen zou zijn, dan is dit het enige geval van dien aard. Alle andere Europese vogels zijn er door de mens gebracht. De eerste ontdekking in de Verenigde Staten had plaats op 23 april 1952. Men kon z'n ogen niet geloven en dacht aan een ontsnapping uit een diergaarde. Doch men vond geen aanknopingspunt voor dit vermoeden en daarna kwamen berichten van meerdere waarnemingen. 't Bleek zelfs dat in Florida gefilmde reigers, die men voor „Snowy Egrets”, een kleine witte zilverreiger gehouden had, koereigers bleken te zijn. Vanuit de verte is dit niet zo gemakkelijk te zien.

In 1953 overwinterden er meer dan 100 in Florida, in drie staten waren ze reeds gezien. In november van dat jaar werd een exemplaar gezien op de Bermuda-eilanden.

Peterson merkt op dat de koereiger de korte afstand van Spanje naar Nederland (met zijn vele vee) niet heeft afgelegd. Hij trekt daaruit conclusies voor de Verenigde Staten. Ons klimaat of de vegetatie zal een bezwaar geweest zijn. In Engeland heeft men er een aantal losgelaten, dat verdwenen is. Maar in Egypte en Zuid-Afrika zijn ze de laatste 20 jaar zeer toegenomen.

Peterson noemt deze snelle uitbreiding van een soort een „populatie-explosie”. Want ook in Australië zijn ze gezien.

Peterson vraagt zich af hoe het nu gaan zal met de oorspronkelijke Amerikaanse kleine reigers.

Hij constateert dat de biotoop: weiden plus vee, door de mens in de Nieuwe Wereld gebracht is en „deze vogel heeft het beeld slechts volledig gemaakt”. Al worden dergelijke invasies niet altijd even welwillend beoordeeld, Peterson verwacht nog een grote uitbreiding, geen schade voor andere vogelsoorten en vindt het een aanwinst voor de Amerikaanse avifauna.

Het is in ieder geval een prettiger verschijnsel dan de snelle en grote uitbreiding van het konijn, dat door de mens uit de Balearen overgebracht is, al werd dit weer gecorrigeerd door een andere „explosie”, die van de myxomatose.